

Yaratan Ve Yarattılan

– Şükran Aydoğın · 13 Aralık 2011

Yarattılan eğer inancında şüpheye düşerse bocalar. Kendi özünde şaşkın bir meczup gibidir. Neye inandığının bilincinde olmaksızın debelenir. Anlamadığı ve yahut anlamak için uğraşmadığı bilinmezlerin kavgası başlar içinde. İnanıldığını söylerken ve bunu ispata çalışırken yanılır, yanılır. Yarattılmışın inancı Rabbine ulaştığında varlığın anlamını kavrar. Gerçekten iman edenler teraziye dengede tutmayı başarırlar. Yaratıcının verdiği akıl ve irade yaşam çizgisinde kendine kurduğu küçük bir sistemdir.

Kader bu sistemin dışında tezahür eder ve bizim için yazılanlar yaşanır. Ama içindeki acı veya keder dozunu yaşama sevgisiyle azaltır insan. Tevekkül aklın ve kalbin ortak noktada birleştiği histir. İnananların başkalarını inandırma çabası yoktur. İnanma zorluğu çekenlerin inandırma ısrarı veya zorbalığı vardır. Çünkü onlar inanmadıkları için zorba ve ısrarcıdırlar.

Dini arkasına gizlendiği perde gibi yapar. Asla yüreğini göstermez inandığını ispatlamaya çalışır sürekli. İbadetleri şeklidir ameli değil. Haram yer fitne yapar kalbi pas tutmuş çürümüştür. Kokuşmuş ruhunu aklamak için sadaka verir söz de ibadet eder. İnanıldığını söylediği yaratıcının her yasağını perde arkasında deler. Perdenin önüne çıktığında yüzündeki ifade gülümsemeden öte sırtımadır.

Zira maksadına ulaştığını düşünerek sevinir. Oysa yaratıcı bilir ki riyakâr kulunun azameti kendi gölgesini bile aydınlatamaz. İşte insanın aczi buradadır. Kötülüğü ve kötüyü teşhis edemez veya anladığında çok geç kalır.

Aslında aczi değil cehaleti ve tembelliğidir. Beşeri gafletlerin en büyüğü olan dış parılıya aldanır. Gördüğünün sahte kaplama olduğunu anlaması için düşünmesi öğrenmesi ve analiz etmesi gerekir. İnsan doğduğunda boş bir kova gibidir. Doğar büyür ve yaşar. Ölüme kadar gelişen süreçte o kova dolar.

Cehalet o kovadaki suyu bulandırır atalet ise kovayı deler ve su dışarı sızar. Sonunda kova yine boşalır. Akli ve yüreği kâmil kişi aklın gösterdiği yolda ilerlerken kovası hep doludur. İçindeki su daima berraktır her baktığında iman eden yüreğindeki ışıltıyı görür. İnanır lakin inandırmaya çalışmaz sadece inancını korur ve tevazuyla ilerler.

Zorlamaz çünkü yaratıcı yarattığına zulmü ve can almayı yasaklamıştır. Kendi gibi olanlar zaten peşinden geleceklerdir. Gerçekten inanan insan yumuşak huylu, iyi niyetli ve ibadetinde şekilci, kabahatinde ısrarcı değildir. Asla gönül boşluğuna düşmez zaman zaman kovadaki su taşsa bile dökülmez. Zira sabrın inanç boyutunda, selameti ruhunda kerameti huyundadır. Aşk aşikârdır ama ateşi görülmez sadece yanan bilir ve yandıkça pişer.

ŐUKRAN AYDOĐAN / YALOVA / 13.12.2011